

NOVELL

Missflyt

Roy Panen

Noveller

Från:

Vill va me dej : Längtan

- 1 Självmordsförsök 1-7 39 s.
- 2 Avslöjad bög 8-14 47 s.
- 3 Vuxenmobbing 15-24 40 s.
- 4 Urspärning 25-28 24 s.
- 5 Missflyt 31-37, 39-42 53 s.
- 6 Dubbelliv 29-30, 38, 44-50 40 s.
- 7 Våldtäktsförsök 51-55, 60-64, 73-77,
86-89, 91 77 s.
- 8 Heterokärlek 56-59, 65-72, 78-85, 90,
119-123 96 s.
- 9 Barnmobbing 92-118, 140-145 134 s.
- 10 Bögar möts 43, 124-139 59 s.
- 11 Komma ut 146-149, 156-160 56 s.
- 12 Fostraren 150-155, 161-170 74 s.
- 13 Bögkärlek 171-188 82 s.

Information

Noveller

Vill va me dej : Längtan, har gjorts om till tretton noveller.

Hela boken finns med bland novellerna. Texterna har inte gjorts om och är i sitt original.

Novellerna ligger i en nummerordning som någorlunda följer originalbokens linje av innehåll.

Med hjälp av dessa tretton noveller kan läsaren få en god inblick över vad originalboken handlar om. Och man kan enkelt välja att läsa fristående delar av boken.

A dramatic sky with a bright sunburst breaking through dark, heavy clouds. The sun is positioned in the center-left, creating a strong lens flare and illuminating the surrounding clouds with a golden glow. The background is a deep, dark blue, suggesting a clear sky above the cloud layer.

Vill va me dej

Längtan

Roy Panen

Roy Panen
Bokförlag

ROY PANEN -
NOVELLER
LÄNGTAN
MISSFLYT

Information

NOVELLER LÄNGTAN Missflyt (5) 2022

Hämtad från: Vill va me dej : Längtan (1)

© Roy Panen 2015

Roy Panen Bokförlag, Sollebrunn

www.panen.se

roy@panen.se

Omslagsfoto: Sol bakom moln, Roy Panen

Omslag: Roy Panen

ISBN 978-91-89769-17-5

Denna bok skyddas av upphovsrättslagen.

Hej!

Kanske är du en av dem som föredrar kortare berättelser, noveller.

Min romanserie Vill va me dej, är en serie på sju böcker, men som innehåller ett antal kortare och avslutande berättelser. Kanske kan dessa vara ett alternativ för val av läsning, och att du senare vill ge dig på att läsa hela serien i sin fulla längd.

Genom serien får du läsa om massor av händelser, som har en koppling till varandra och med det hänger ihop, med flera röda trådar: kärlek, homosexualitet, synskada, gudstro, och en vilja av stål.

Men serien handlar också om självmordsförsök, självskadebeteende, mord, misshandel, våldtäkt, våldtäktsförsök, mobbning, rasism, homofobi, och mycket mer.

Och hela berättelsen får ett stort och pampigt avslut i bok sju.

Denna novell Missflyt handlar om Daniel och en liten pojke, Amir, och hans mamma. Efter att en fin vänskap med Amir startat möter Daniel problem med missförstånd från Amirs

mamma, som tror att han är en full gubbe.

Baksidestext

Daniel åker till stan för att köpa byxor. I en park träffar han på en liten pojke, Amir, och de blir mycket nyfikna på varandra.

Amir intresserar sig för Daniels funktionshinder, och han får prova att gå med hans vita käpp.

Amir får Daniels röda keps med sverige-flagga, och Daniel får känna med sina fingrar över Amirs kropp, för att bättre veta hur han ser ut.

En liten bit därifrån står Amirs mamma och ser en ung man tafsa på hennes son. Hon blir vansinnig och läxar upp Daniel så att han faller ner i en fontänbassäng.

Amir stoppar mammas bråk. Och mamma förstår nu att allt blivit ett misstag.

Hon ber Daniel om ursäkt, kramar om honom och ger honom beröm för att han är mycket fin mot barn.

Daniel är mycket blöt och väljer att skjuta upp byxköpet. Han vill hem.

MÖTE PÅ STAN

31 Centrum

Daniel och mamma, posten

Mamma kör in Daniel till stan. Han vill inte bli avsläppt på parkeringen utanför posten, utan väljer en gata intill, vid Helenaparken. Han öppnar bildörren och stiger ur deras vita Ford Escort av årsmodell åttioett. Utanför bilen faller han ut sin vita käpp som är praktiskt hopfällbar.

–Är de helt säkert att ja inte ska gå me dej nu då?

Mamma lutar sig över till passagerarsidan och kikar upp på honom.

–Ja, mamma. Ja klarar mej. Ja tar en taxi hem senare.

–Men kom inte hem för sent. Ja kan ha middan klar till fyra.

–Ja, innan dess är ja hemma. Mamma, bilar

tutar på oss. De är bäst att ja går nu.

En bil bakom dem tutar ilsket flera gånger och en annan inne från en parkering tutar och vill ut.

–Vi ses sen, raring.

Hon gör sig beredd att åka. Han stänger bildörren, vinkar framför rutan till dörren och går sedan lugnt iväg.

Sedan han förlorat synen för tre år sedan har hon varit ohjälpligt orolig för honom. Men för det mesta känner hon en fin kontroll och de kommer alltid bra överens.

Under hans femton första år, som seende, var han ofta i Skövde och har tack vare det inga större problem att hitta eller orientera sig fram här. Han har också flera av sina vänner här, liksom mamma har det, och hennes bror Gunnar med familj bor också här. Så det fanns flera skäl att flytta till Skövde. Inte bara de hemska trakasserierna med utfrysningen som händer på hennes förra jobb.

Daniel tycker mycket om att promenera ute i det fria. Helst ska det vara där som det inte är så mycket bilar och avgaser. Bäst är att promenera i parker, eller en grusad joggingstig inne i skogen, typ elljusspår. Fast då föredrar han att

ha någon seende med, då det annars finns risk att han går vilse och inte hittar ut ur skogen på egen hand.

Någon ledarhund har han ännu inte. Det beror på att problemet är att mamma är så allergisk mot pälsdjur. Men en dag i framtiden kanske det kan bli aktuellt att utrusta sig med en. Annars är han mycket förtjust i hundar. Han skulle vilja ha en labrador. De är mycket goda ledarhundar, då de är lugna av sig och har tålmodigt lynne.

Han går in på posten. Styr stegen mot receptionen.

Där får han hjälp av en kvinnlig, äldre expedit att ta ut pengarna. Hon har en stark, ganska mörk röst. Är mycket vänlig i tonen.

Sedan styr han stegen ut från posten.

Det är varmt och han kan känna solens starka strålar bränna mot huden. Det fläktar också svagt från vinden som stryker försiktigt genom håret och i ansiktet. Han känner på visarna på sin armbandsklocka att klockan bara är kvart över ett. Bestämmer sig då för att köpa en glass som han sedan ska sätta sig i Helenaparken och äta. En mjukglass med massor av chokladströssel på är vad han är sugen på.

32 Glasstund

Daniel, Helenaparken, fontän

Han sätter sig på en parkbänk strax intill en stor fontän som sprutar ut vatten i fyra väderstreck. Mellan honom och fontänen sträcker sig en grusgång runt hela fontänen.

Helenaparken består av gräsmattor, grusgångar, parkbänkar och en hel del rabatter med vackra och underbart doftande blommor.

Han älskar blommorna, och kan på ett mindre avstånd känna alla berusande dofter. Det doftar trädgård. Hans älsklingsdoft, förutom rosor, är vita syrener. De har en stickande, intensiv doft som kan få honom att känna berusning.

Vid flera tillfällen har han provat att gå in i en blomsteraffär för att känna på dofterna, då han handlar blommor. Men där känns dofterna alltför intensivt på en gång. De konkurrerar i en vild kamp om vem som kan dofta mest och bäst. Det förstör liksom njutningen. Blommornas dofter behöver få dofta ut och göra sitt mer på egen hand. Dessutom känns det lite jobbigt med all fukt där inne, som ger en viss tropisk känsla.

Men utomhus blir det helt annat och handlar mer om avstånd till blomman för att känna på dens doft. Ju närmare man sätter näsan ju starkare och påtagligare.

I parken finns också stora lövträd som har enorma trädkronor. Och i ett av dens hörn, mot Hertig Johans torg, står den mäktiga S:ta Helena kyrka med sitt höga och ståtliga klocktorn.

33 Liten pojkes sällskap

Daniel och Amir, Helenaparken, fontän

Daniel njuter av sin glass. Allt är så fridfullt, förutom en humla som surrar besvärande runt huvudet. Han viftar med ena handen som han har i bandaget, viftar så mycket han förmår och tills han inte längre kan höra humlans surr.

–Hej! säger en liten och glad pojkröst. Den är borta nu. Du kan ta de lugnt.

Daniel sänker ner handen med glassen och

vrider ansiktet i riktning mot pojkrösten.

–Ja, de va skönt att höra. Hej, vem är du? Själv heter ja Daniel. Olsson i efternamn.

–Ja heter Amir – Hassan, å ja är åtta år. Min mamma å mina två småsyskon står där borta vid busshållplatsen. Vi ska snart åka me bussen hem till Ryd. Mamma står å pratar me en kompis också. Va är de för pinne? Va har du den till?

Daniel förvånas något över hur klockrent Amir pratar och utan den minsta antydning till brytning. Han har en behaglig liten röst. Lite hes. Och han är duktig på att artikulera, utan några släp mellan orden. Med tanke på att han har ett utländskt namn, förstår han att han har utländskt blod och påbrå.

–Ja är blind. Ja kan inte se me mina ögon. Käppen måste ja ha för att känna mej för va vägen är, så att ja inte snubblar eller krockar me nåt.

–Jaha, säger Amir lite förundrat.

–Ja bor också i Ryd, i dom röda tegelhusen på Rydsvägen.

Daniel tycker direkt om Amir och att få sällskap av honom.

–Jaha, dom me vita balkonger. Ja har en

kompis som också bor där. Ja bor i ett stort blått hus på Timmermansvägen.

De är gott me glass i den här värmen, va? Din glass rinner. Du måste skynda dej att äta upp den. Nu rinner de ner på din hand.

Amir småskrattar glatt och tittar med stora ögon på glassen – och blir sugen.

Daniel förstår att Amir tittar på hans glass. Det är nästan halva kvar.

–Gillar du glass? Vill du ha? Om du inte har bacillskräck förstås. Ja mår bara illa om ja äter mer nu.

Han sträcker fram den mot honom.

–Tack! Får ja den? Ja älskar glass.

Amir tar emot glassen och börjar med en gång äta hungrigt på den. Han sätter sig på bänken, bredvid honom.

–När går bussen då?

Daniel hör hur han smaskar för fullt ...

–Om tio minuter, kanske, tror ja. Vi ska åka me sextitvåan. Är de inte hemskt jobbit att inte kunna se?

Amir är rak och spontan.

–Ja du. Ibland går de inte beskriva hur jobbit de är. Men för de mesta går de väldigt bra. Ja brukar få hjälp me de som är extra jobbit att

klara av.

Daniel känner sig road av sällskapet och upplever en skön harmoni. Amir verkar vara en vaken, snäll och glad pojke.

–Ja ha, säger Amir och fortsätter sätta i sig av glassen.

34 Mer nyfiken
på Amir

–Du, Amir! säger Daniel försiktigt. Ja blir lite nyfiken på hur du ser ut. Skulle du vilja beskriva för mej hur du ser ut?

–De kan ja väl.

Han gör en liten paus från ätandet, drar ett djupt andetag, koncentrerar sig för fullt, och fortsätter:

–Ja är snart hundratretti centimeter lång. Ja har nästan svart hår, å de är kort. Mamma klippte mej i förra veckan. Ja har bruna ögon.

–De låter intressant me att du har svart hår. Kommer ni, din familj, från nåt annat land eller

så?

Daniel vet att det bor turkiska invandrare i Södra Ryd.

–Ja, vi är kurder. Vi bodde i Turkiet. Eller i Kurdistan förut. Ja va ett år när vi flytta till Sverige.

Daniel observerar att Amir låter lite osäker på sin röst.

–Ja, men då tycker ja att du är svensk, å om du vill va de, förstås. Men hur ser dina kläder ut?

Daniel är otåligt nyfiken och vill veta mer.

–Jo, ja är svensk. Ja har på mej gröna gympaskor, blå shorts å en röd T-tröja. De står: Liten men käck, på framsidan.

Amir har ätit upp glassen. Reser sig upp och drar i tröjan utåt mot Daniel för att visa honom.

Men Daniel sitter bara vänd mot honom och visar ingen reaktion tillbaka.

–Ja, visst ja, säger Amir och kommer på sig själv ...

Daniel njuter av ljudet från vattnet som sprutar från fontänen och solen som värmer. Han blir tyst och bara gottar sig.

35 Nyfiken på Daniels käpp

Amir tittar på hans vita käpp och blir mer nyfiken. Frågar hur han gör när käppen visar vägen.

Daniel ger en kortare och enklare förklaring: att den är ett hjälpmedel när han ska ta sig framåt på vägen. Den hjälper honom att känna och se sådant som inte hans ögon längre klarar av.

Han visar käppen som är av metall. Den är hundratio centimeter lång och har en svart knapp ute i den ena änden. I den andra änden finns ett skönt, mjukt handtag.

Han visar och demonstrerar hur den fungerar. Reser sig upp och går en liten bit bort på grusgången och sedan tillbaka. Klappar den lite försiktigt i marken framför sig när han går.

Kommer tillbaka och sätter sig på bänken igen.

Amir får lust att prova käppen och frågar snällt. Daniel sträcker över den till honom och

säger att han kan prova den en liten bit bort och sedan tillbaka igen.

Amir går en liten bit och försöker göra som honom, klappar den försiktigt i marken framför sig när han går. Han säger att det måste vara svårt att gå med den när man inte kan se. Daniel svarar att man måste träna mycket. Sedan är det inte så svårt längre.

Amir sätter sig bredvid honom på bänken igen.

–Ja försökte blunda, men de va svårt att gå då, eller ja menar, ja såg ju inte va ja gick då. I alla fall så är du bra på de här.

Daniel ler mot honom.

–Tack. Ja har tränat väldigt länge, i närmare tre år. Man kan fälla ihop den, om man vill, och den kan bli så liten att den lätt får plats i ryggsäcken.

Han visar honom och fäller ihop kappen. Den består av fyra delar som hänger ihop med fjäderanordning i skarvarna. Han drar isär och viker ihop delarna. Amir blir imponerad och mer intresserad och vill prova att fälla ut den igen. Därefter provar han att fälla ihop den.

–Va fräckt, säger han och fäller ut den igen.

Sedan sträcker han fram den till honom. Men

när Daniel inte reagerar, säger han:

–Här, varsego.

–Tack! säger Daniel och tar emot sin käpp, lutar den mot bänken bredvid sig.

36 Nyfikna på varandra

Amir tittar studerande och förtjust på honom. Känner att han verkar mycket snäll – som en riktig storebror ska vara.

Daniel är mycket lugn och stilla och njuter av stunden.

–Va tänker du på? frågar Amir. Du tycker mycke om fontänen, va? De gör i alla fall ja.

Han reser sig upp och går fram till fontänen som är bara några meter framför dem. Sköljer sina händer i bassängen.

–Amir! Va är du? Är du kvar?

Han vrider på huvudet åt sidorna, för att bättre kunna höra om han är i närheten.

–Här! Ja sitter på kanten vid fontänen. Kom

hit å känn på vattnet, vet ja. De är varmt.

–De tror ja de. I den här värmen måste vattnet i fontänen bli varmt på nolltid. De cirkulerar å är samma vatten som sprutar ut ... som finns i bassängen. Vattnet åker liksom runt, runt.

–Ja ha.

Amir drar sina händer i cirklar i vattnet. Daniel reser på sig, tar sin käpp och styr stegen mot fontänen.

Amir tar av sig skorna, sätter sig på fontänkanten med fötterna i bassängen, sparkar, plaskar och leker i vattnet.

Runt bassängen finns en enorm rosenplantering omgärdad av ett järnrör, som ett staket. Daniel hittar ingen öppning, så han kliver över järnröret och rakt i planteringen för att ta sig fram till fontänen.

Framme vid fontänen fumlar han och söker med händerna fram till Amir. Sätter sig på kanten bredvid honom.

Han känner med handen i vattnet och kan bekräfta att det håller badtemperatur. I luften är det varmt, så han tar av sig jeansjackan och lägger den bredvid sig. Tar också av sig kepsen och fläktar sig i ansiktet med den.

–Vilken fin keps du har, å me en svensk flagga på, säger Amir och tittar lite avundsjukt på Daniels keps. Den är röd me, som är min älsklingsfärg.

–Röd, som är kärlekens färg, säger Daniel och flyttar in remmen bak på kepsen och gör den till minsta storlek.

Han söker med händerna i luften efter Amir och sätter den på hans lilla huvud, och fortsätter:

–Den är din nu, om du vill ha den.

Daniel klappar honom lätt på huvudet.

–Tack! Nu är ja väl svensk. ler Amir och ser stolt ut med Sverigekepsen på huvudet.

–Absolut! De finns mörka å ljusa svenskar. Så enkelt är de.

–Ja, å du är också en mörk svensk, skrattar Amir glatt med ljus och barnslig röst.

–Ja, ja är till hälften spansk, som min pappa, å den andra halvan är svensk, som min mamma. Fast, att ja är brun i hyn beror också på att ja solar mycke. Ja har bra solpigment å har lätt för att bli brunbränd. Är du också brun i hyn, som ja?

–Ja, fast kanske lite brunare.

Daniel blir allvarsam, tyst, och han vänder

upp ansiktet mot solen.

–Va är de? frågar Amir och tittar lite bekymrat på honom. Tänker du på nåt eller är du lessen?

–Nä, ja är inte lessen. Inte i da, å nu när ja har träffat dej. Ja bara njuter av solen, å samtedit så kan ja inte låta bli att tänka på hur de skulle va att kunna få se dej. Se dej me mina ögon.

Daniel sänker ansiktet mot honom, blir allvarsam och funderar.

Amir blir allvarsam han med.

–Men de går ju inte. Du är ju blind.

–Jo, ja kan se me mina fingrar. När ja känner me dom kan ja känna hur de ser ut.

Daniel drar ut en lång, tung suck.

–Jaha, säger Amir och drar på sig sina skor. Funderar samtidigt på det Daniel sagt. Men om du vill får du känna på mej, så vet du bättre hur ja ser ut.

Han börjar tycka synd om Daniel, och har svårt att föreställa sig hur det kan vara att vara blind.

–Får ja röra dej lite grann bara me mina fingrar, så tror ja sen att ja vet hur du ser ut, förutom att du har svart hår å är brun i hyn.

37 Ser med sina fingrar

Daniels nyfikenhet växer sig allt starkare. Det är något med denne lille pojke som väcker stort intresse och nyfikenhet, som gör att han vill få veta mer ...

–Ja, visst får du de, säger Amir och är helt obesvårad. Du, ja gillar dina glasögon. Dom är coola. Man kan spegla sej i dom.

Daniel tar av sig solglasögonen och sträcker fram dem.

–Du får gärna prova dom, om du vill, å om du är försikti me dom. Dom är märkesglasögon å mycke dyra.

–Gärna, om ja får ... Ja ska inte göra sönder dom. Ja lovar.

Amir sätter på sig dem och vrider på ansiktet upp och ner och i sidled. Och han fortsätter.

–Va häftit, man kan titta på solen utan att bli bländad.

Daniel blir lite förvånad över Amirs uppträdande och undrar om det är första gången

som han provar ett par solglasögon.

Men då ler Amir och säger att han har ett par röda hemma, men att de inte är lika bra som hans.

–Ja skulle vilja se dej nu me keps å solglasögon, säger Daniel. Du ser nog mycke fräck ut.

Amir stannar upp och tittar på honom. Tar sedan tag om hans hand och för den till sitt huvud, mot kepsen.

Och Daniel börjar sin färd och låter handen med fingrarna studera hans huvudform, ansikte och ner över hans kropp. Amir tar av sig kepsen, tar tag om Daniels hand och för den till sitt huvud igen.

–Känn va kort hår ja har nu.

–Ja, å vilken fin frisyra du har – en fin pojkfrisyra.

Amir har ett litet huvud, smalt ansikte med en liten, smal och något spetsig näsa. Ansiktet är vackert med personliga drag och konturer. Likaså är hakan en aning spetsig. Öronen är små och lite utstående. Och i kroppen är han ganska mager.

Hans mamma och lillasyster står en bit bort vid busshållplatsen, och de har yngsta

lillasystemen i barnsulkyn. Mamman pratar med sin väninna och har inte längre någon koll på var Amir är, och hon börjar se sig om efter honom. Även väninnan och Amirs lillasyster ser sig om efter honom.

TOTALT

TUMULT

39 våldsamheter

Daniel, Amir, Amirs mamma och småsyskon,
och Amirs mammas väninna, Helenaparken,
fontän

–Nu, ja se honom, säger väninnan. Hjälp! Han
sitta me ung man – där borta – på vatten. Åh nä,
hjälp! De ser ut som ... åh mamma! Mannen
känna me sitt hand – på lilla Amir!

Amirs mamma ser hur Daniel rör vid Amir.
I ett chocktillstånd sätter hon handen för
munnen och säger:

–Nä, va är detta ...? Va han göra me min
Amir?

Hon sätter av i fullt sken mot fontänen.
Ropar, skriker och hotar med polisen. Kommer
rusande mot Daniel och Amir. Puttar barn-
sulkyn framför sig, med den yngsta dottern på

tre år sittandes i och håller den äldre dottern på sex år i handen. Och väninnan springer tätt efter.

–Ditt snuskgubbe! Va du mena me känna på min son, va? Din äckli svin! Ja ringa polis. Såna som du, va – ska sitta på fängelse, va!

Hon är så fly förbannad ... på väg att gå upp i atomer. Närmar sig dem med armarna fäktande i luften framför sig.

Amir tittar på mamma och väninnan, följer dem med blicken, hur de närmar sig – och känner oro. Fast han förstår inte vad det är som har hänt, som gjort dem så här arga.

Och när hans mamma kommer fram ger hon Daniel en rak höger, med en väldig kraft, så han far baklänges ner i fontänen. Därefter sträcker hon sig efter honom och fortsätter slå mot hans kropp och ansikte, i en värsta misshandel.

Chockad ligger Daniel i fontänen med smalbenen över fontänkanten. Som tur är så är inte bassängen så himla djup.

Amir skriker åt mamma att sluta bråka. Drar och sliter i henne, men hon slutar inte.

Daniel försöker med armarna skydda sig från den hysteriska kvinnan så gott det går. Och ovetande puttar han med benet ner jeansjackan

i fontänbassängen. Han försöker säga och göra något, men hela händelsen med upplevelsen gör honom helt stel och stum av chock.

Försöker frigöra sig, men kvinnan håller i honom samtidigt som hon måttar det ena slaget efter det andra. Och hon verkar inte vilja ge sig

...

Han gör sitt yttersta att värja sig, samtidigt som han försöker få henne att sluta slåss.

–Hallå! Sluta! Va är de fråga om? Ja har inte gjort nåt. Sluta, säger ja!

Han vill försöka skydda sig från den galna kvinnan, men det är svårt med hela kroppen liggandes i vattnet. Lyfter över benen från fontänkanten ner i fontänen och gör ett försök att resa sig upp. Men möts då av ännu fler slag mot både kropp och huvud från kvinnan, som verkar växla upp till att bli än mera hysterisk.

Och Daniel faller ner i vattnet igen.

Amir lyckas dra bort mamma från Daniel och fontänen. Daniel ligger med större delen av kroppen täckt av vatten och han kippar efter andan. Han försöker ta sig upp ur fontänen, men kroppen känns stel och viljelös, som i kramp. Försöker samla sig, men det är inte lätt, då han känner sig helt förskräckt och förstår ingenting

av det som händer.

–Mamma, mamma! ropar Amir i full gråt.
Ser du inte ... Han är ju blind.

Detta är bara för hemskt och han tycker så synd om honom.

40 Bråket slutar tvärt

Mamman slutar tvärt och tittar undrande, först på Amir, sedan på Daniel.

–Kära nån då. Va ja gjort?

Hon slår händerna för sina kinder när hon ser Daniels vita käpp lutad mot fontänkanten.

–Ja, kära nån! Va du gjort? säger väninnan förskräckt till Amirs mamma, och även hon slår sina händer för kinderna.

–Ditt liten stackare. Va ja gjort me dej?

Hon vänder ansiktet bakåt mot väninnan och skriker hysteriskt:

–Hjälp mej få honom upp då. Stå bara inte där.

De båda kvinnorna hjälper Daniel att komma upp ur fontänen, bort till bänken som Amir och han suttit på tidigare.

Genomvåt, flåsande och med hjärtat i halsgropen sätter sig Daniel på bänken.

–Åh, snälla, mitt lilla vän. Ja inte veta ... Kan förlåta du mej? De blev missförstånd på mej. Åh, ja får krama dej.

Hon sträcker fram armarna och kramar kärleksfullt om Daniel. Blir som en mamma för honom.

Amir gråter så tårarna sprutar. Han är lite i chock efter mammans tidigare grymma behandling.

Mamman släpper sin kram från Daniel.

–Hur är de? Är du skadad? Är de illa? Ska ja ringa ambulans? Du blöder inte. Vilken tur ... Eller ja mena ...

Mamman är ordentligt oroad över Daniels tillstånd och hon skakar med hela kroppen av rädsla.

–Nä, de är ingen fara me mej. Ja är okej. Ja blev bara skräm, som han här blev.

Amir tar av sig solglasögonen och torkar tårarna med handen. Och Daniel kramar om honom i ett försök att lugna och trösta.

–De är ingen fara. Du behöver inte va lessen. Mamma visste inte att ja är blind å att du å ja blivit fina vänner. För de är vi väl. Inte sant, Amir?

Han drar ner kepsen för ögonen på honom, i ett försök att skoja och lätta upp hans humör. Amir börjar småskratta och sträcker fram solglasögonen mot Daniel och säger:

–Här får du dina solglasögon. Tack för att ja fick prova dom.

När Daniel tagit emot sina glasögon sträcker Amir stolt fram kepsen mot mamma.

–Kolla! Den fick ja av Daniel.

Och han är nu glad igen.

–Ja, va fin den är, å me svenska flagga. De va snäll vän du fått. Daniel, ja kan se du bra me barn. Ja som blev säker å trodde va du en sån där ...

–Ja förstår, avbryter Daniel. Vem skulle inte skydda sitt barn från såna? Ja älskar barn å trivs som fisken i vattnet när ja är me dom. Barnet i mej själv kommer väl också fram då ... Ja kanske borde jobba på dagis.

Han ler mot mamman. Känner sig nu någorlunda lugn och återhämtad. Fast lite ont har han i kroppen och i ansiktet av hennes

smällar. Förstår att detta kommer generera i en del blåmärken. Fast så väldans hårt slog hon aldrig, försöker han trösta sig med.

41 Mamma
känner stor
skuld

–Ja så bedrövlig mej känner efter ja dej gjort dumt. Kan mej du förlåta?

Amirs mamma känner en enorm skuld.

–Ja, ja. De är över nu. Nu måste vi tänka positivt å va glada. Ja måste ta av mej den här blöta tröjan. Vill du hämta min jeansjacka som ligger vid fontänen?

Han är genomblöt från skorna och upp till huvudet. Men att bara få av sig den blöta tröjan ska nog kännas lite bättre. Han kränger av sig tröjan och lägger den bredvid sig på bänken. Men märker inte väninnan som står tyst bredvid

och tittar studerande på honom, på hans nakna, muskulösa och solbrända överkropp.

Amirs mamma ser hans jeansjacka ligga i vattnet. Hon går och plockar upp den.

–Snälla nån, då ... Din jacka är blöt alldeles. Kan du förlåta? Ja är dum. Ja är dum mycke.

Amirs mamma lägger en hand på Daniels axel och sedan lägger hon jackan i hans famn. Och därefter sätter hon käppen i hans hand.

Daniel suckar något när han känner att även jackan är genomblöt. Sådan tur att han har glömt ta med sig mobiltelefonen. Den skulle blivit förstörd om den hamnat i vattnet.

–Bor du i stan här? frågar hon.

–Han bor nära där vi bor, i Ryd, hinner Amir svara före ...

–Ja, då vi kommer kanske mera ses nån gång. Snälla, är de mer nåt ja kan hjälpa me dej? Kära nån, du är så blöt. Du inte kan gå i kläder så blöta. Va du har för storlek på din tröja å byxor? Ja gå å köpa nya å torra kläder, så du bli inte förkyld.

Hon känner stor skam och skuld, och är bekymrad för Daniels hälsa och tillstånd.

–Nä, de behöver du verkligen inte göra. De behövs inte. Ja ger mej av hemåt nu me de

samma.

Han känner sig trött, härjad och vill få komma därifrån snarast möjligt. Komma hem och få vila sig i lugn och ro.

42 Nyfirkna på bandaget

Han sätter på sig jackan, fast att den är blöt. Åtminstone så var inte vattnet kallt. Bandaget på handen är genomvått, det känns besvärande att ha det på, och såret i handen svider lite lätt. Men det får han göra något åt när han kommer hem.

Amir har tittat många gånger på bandaget, men har inte vågat fråga vad som har hänt. Har tänkt fråga, men har istället hela tiden väntat ...

–Va har hänt me din hand?

Även mamman och hennes väninna undrar det samma.

–Ja har skurit mej lite bara, på glas. De va en olyckshändelse, men de är ingen fara. Nu måste

ja nog ge mej av hemåt.

Han reser sig upp, lägger sin blöta tröja på ena armen, klappar Amir på axeln, och säger adjö till sällskapet.

–Ja, hej då me dej, Daniel, säger mamman och väninnan i kör. Ta vara på dej.

–Men hur du tar dej hem nu då? frågar mamman med mjuk och relativt lugn röst.

–Ja tar en taxi.

Han klappar Amir ännu en gång på axeln och säger att de säkert kommer att ses igen ute på gården hemma i Ryd. Lyfter handen och säger hej då ännu en gång. Går sedan iväg med käppen klappande i marken framför sig. Går i motsatt riktning till busshållplatsen. Lunkar iväg med blöta klafsljud i skorna, längs med grusgången, mot taxistationen som ligger bara en liten bit bort, bakom posten.

Då han kommit en bit på väg hör han Amir ropa.

–Hej då, Daniel. Vi kanske ses snart igen.

Daniel stannar upp, vänder sig om, lyfter upp käppen mot himlen och viftar vinkande tillbaka, och ropar:

–De gör vi säkert, Amir. Å de ser ja fram emot.